

gangstid. Naar denne lille — og efter min Overbevisning næsten eneste Mæt i dette Lovforslag kunde fjernes — og jeg haaber, at det kan lykkes at fjerne den paa en billig og lempeelig Maade — vil det være mig en sand Glæde, om dette Lovforslag maatte kunne gjenneføres i denne Samling. Jeg anerkjender fuldelig, at det er et Lovgivningsarbejde, der har været vanskeligt at udarbejde, og som dog er i alle Maader vel forberedt.

Judenrigsministeren (Steel): Det er med overordentlig Tilfredshed, at jeg har hørt den særdeles velvillige Maade, hvorpaa dette Lovforslag er bleven modtaget her i Thinget. Det er en Selvfølge, at jeg er i allerhøieste Grad villig til at dele den Anerkjendelse, der er udtalt lige overfor Ministeriet, med den Kommission, der har givet saa væsentlige Bidrag til denne Lovs Indhold. Den Maade, hvorpaa Lovforslaget er blevet modtaget her i Thinget, giver mig Haab om, at det vil lykkes at fremme denne Sag paa en tilfredsstillende Maade, en Sag, der jo allerede i flere Aar har staaet paa Dagsordenen, og om hvis Afløsningsvej gennem en Fiskerilov det nu fra alle Sider er erkjendt, at den er paa-trængende nødvendig. Som jeg allerede ved Lovforslagets Forelæggelse tillod mig noget udførligere at omtale og henlede Opmærksomheden paa, er der jo den principielle Forskjellighed mellem Ministeriets og Kommissionens Opfattelse af disse Forhold, at Ministeriet har, om jeg saa maa sige, som den første Regel, der maatte følges, stillet den, at Retten til at udøve Fiskeri er en almindelig Ret for alle danske Borgere; denne Sætning er det, man vil opretholde, forsaavidt det kan ske uden at krænke bestaaende, tidligere erhvervede Rettigheder, og naturligvis med de Indskrænkninger, som ere en nødvendig Følge af Bestræbelserne for at værne om Fiskeriets Bevarelse. Disse tvende Hensyn, nemlig paa den ene Side Hensynet til Befolkningens Frihed til dette Erhverv, og paa den anden Side Hensynet til at værne om Fiskeriet, have naturlig- ligen fremkaldt Meningsforskjelligheder af mere eller mindre indgaende Natur, idet man paa den ene Side har troet at maatte lægge Vægten fortrinlig paa det ene af disse Momenter, medens Andre har lagt den paa det andet. Det ærede Medlem, der først havde Ordet, Mourier-Petersen mente saaledes, at Kommissionens § 16, som foreslaar, at det skulde være overladt til Ministeriet at tilstaa Private Ret til faste Bundgarns-Stader mod Beta-

ling, var en nyttig Bestemmelse, som burde opretholdes. Regjeringen har derimod paa dette Punkt troet, at man uden at opnaa noget Særdeles derved vilde gjøre et ret føleligt Indgreb i det Hovedprincip, man har opstillet; det vilde ogsaa være en Fremgangsmaade, som ikke er brugt i lang Tid fra Statens Side. Jeg har allerede ved Sagens Forelæggelse gjort opmærksom paa, at der tidligere er meddelt saadan Ret til faste Bundgarns-Stader, men at det saavidt vides væsentlig har været paa Steber, hvor Regjeringen har eiet de tilgrændsende Kyster; men Regjeringen har ikke troet, at der nu er Anledning til at give en Bestemmelse, hvorved Ministeriet bemyndiges til at meddele en saadan Ret, idet det vilde være en alvorlig Indskrænkning af Friheden til at benytte Fiskeriet i vore salte Bunde. — Det ærede Medlem udtalte nogen Sympathi for det Forslag af Kommissionen, der gaar ud paa at hævde en udelukkende Ret til Fiskeri i de indsluttede Bunde, i Fjordene, for Beboerne af de Kyster, der grænse til disse. Det er ganske vist et Punkt af overordentlig Vigtighed, og det har ogsaa tilbraget sig Ministeriets særdeles Opmærksomhed og været Gjenstand for nylagtig Overveelse, hvilket jo navnlig maatte være Tilfældet efter den overordentlig varme Maade, hvorpaa Kommissionen har forsvaret denne Forholdsregel som billig og retfærdig overfor den omboende Befolkning, og som i høj Grad nyttig, ja næsten nødvendig for Bevarelsen af Fiskebestanden i disse Fjorde. Men de Overveelser, Ministeriet har foretaget i denne Anledning, have ført til det Resultat, at Ministeriet ganske bestemt maa fravaade denne Indskrænkning. Denne Bestemmelse vilde være i fuldstændig Strid med vor tidligere Fiskerilovgivning, der ikke kjender nogen saadan, og Ministeriet har herefter ikke kunnet se, hvori saadan Berettigelse for den omboende Fiskerbefolkning skulde kunne begrundes, naar Lovgivningen ikke hidtil har givet den en saadan Ret. Der er talt om, at den fattige Befolkning paa disse Steber, der særlig er henvist til at leve af Fiskeri, skulde lide betydelig, dersom den ikke kunde faae en saadan udelukkende Ret. Det maa imidlertid erindres, at der i Almindelighed vil være en større Afgang for den Befolkning, der bor omkring de indsluttede Bunde, til at kunne ernære sig ogsaa ved anden Besejftigelse, end der er for de Fiskere, der bo ved det aabne Hav. Jeg tror, at de Fiskere, der f. Ex. navnlig i Sylland bo ved det aabne Hav, føre et meget haardere og